

Kortárs szlovák költők versei

Fuhl Imre

Érzem az éjjelt

Álmaim kergetve rám talál az este.
A sötétség elől nem menekülhetek
Műfények égnek a bevakolt égen,
de én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Még emberek járnak az aszfaltutakon.
Köztük a nagy célt keresem, kutatom.
Szemünkben még ott él a nappalok fénye,
de én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt

Vannak kik hiszik a sötét éjszakát,
s vannak kik tudják, hogyan kell tovább
Én semmit sem tudok és mindentől félek,
mert én már látom, oh, én már érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Nem tudom, az Ember még hány évig élhet.
Mikor lesz vége, ott, a mesének?
A hétfejű sárkány álmomból fölébreszt,
és újra látom, oh, újra érzem
a reménytelen, fekete éjjelt.

Hozzád térek vissza

te megszelídült vers
erőért koldulva
hozzád térek vissza
te altató-halk zene
rossz tranzisztorokkal
hozzád térek vissza
te ezeréves friss patak
kicserepesedett szájjal
hozzád térek vissza

te napfelkelte-illat
várost magamba szívva
hozzád térek vissza
te melegülő kályha
napsütésben is fázva
hozzád térek vissza
te elernyedtt ölelés
hozzád térek vissza
hófehér szerelmedért

Juraj Dolnozemský

Így van ez

A nappalok rövidek
hosszúak az éjszakák
s te csak virrasztasz
a múlt csiripel füledbe
elfog a köhögés
tép a lelkiismeret
rádszakkad minden fájdalom
fakul az identitás

ami tiéd volt
elmúlt már
az idő maga
veszi kezébe a rudat
morogsz káromkodsz
bár inkább imádkozni kéne...
öszülnek a csillagok
és szökiül a láthatár

Őszi versek

A nyár elmúlik.
Az ősz felé szalad már.
Valami nincs itt.
Őreg tornyon a daloló madár.

Új ruhában a táj.
Domboldalon sárgul a levél.
A földműves megáll,
Pihenteti fáradt kezét.

Lábunk alatt szél kavarog.
A lejtőn körte gurul.
Míg várjuk az őszt,
Nyár csordul a szőlőszemből.

Alexander Kormoš

Jegenye

Gyönyörű pilisi völgy fölött
hatalmas jegenye termett,
mésztermű kemence füstölög,
belepi korom és pernye.

Egyszer a jegenyét kivágták,
tüzéből lángrózsa lobbant,
mészfehér lélekkel kívánták:
éljenek naponta jobban.

Ápolván tölgyenlők életét
vágták a csökevény aljat,
mindent, mi fölösen sarjadt.

De mikor azt a fát égették,
lenne több kenyeriük végre,
megfakult egüknek kékje.

Gregor Papuček

A gondolatok konyhája

Gyakran járok
gondolatokért
a tudat kitaposott
ösvényein,
ahogyan anyám járt
tisza vízért
fehér vödörrel,
rúddal a vállán.
Óvatosan merített
a forrás vizéből,
nehogy felkavarja.
Én is megfontoltan
lépkedek gondolataimmal.
Kár lenne őket kilocsantani.
A nemes teher alatt
görnyedezve térek vissza

a zöldellő rétről konyhánkba.
Anyám hozta így a vödörket,
s miután letette,
kiegyenesedett derékkal
felsőhajtott:
Elkezdhetek főzni,
vizem az már van.
Az érzelmek fűszerével szórom meg
a meghámozott szavakat,
tisza gondolatokkal öntöm fel őket,
forró tűzre teszem
s hosszasan kevergetem.
Talán vers lesz belőle.
Ki tudja?
Anyámnak
sosem égett oda.